

НАЙВЕЛИЧНІШИЙ ПИВНИЙ ЗАБІГ

спогади
про дружбу,
відданість
та війну

John “Chick” Donohue
and J. T. Molloy

THE GREATEST BEER RUN EVER

**A Memoir of
Friendship,
Loyalty,
and War**

Джон «Чік» Доног'ю
та Дж. Т. Моллой

НАЙВЕЛИЧНІШИЙ ПИВНИЙ ЗАБІГ

спогади
про дружбу,
відданість
та війну

З англійської переклав *Андрій Маслюх*

Львів
Видавництво Старого Лева
2025

УДК 821.111(73)-31

Д 67

Copyright notice for THE GREATEST BEER RUN EVER shall read © 2015

by John Donohue and J. T. Molloy

Published by arrangement with Folio Literary Management, LLC.

Джон «Чік» Доног'ю та Дж. Т. Моллой

С 93 Найвеличніший пивний забіг. Спогади про дружбу, відданість та війну
[Текст] : роман / Джон «Чік» Доног'ю та Дж. Т. Моллой; переклад з англ.
Андрія Маслюха. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2025. — 304 с.

ISBN 978-966-448-615-3

Одного вечора 1967 року двадцятишестирічний Джон Доног'ю, відомий як Чік, відпочивав із друзями в нью-йоркському барі. Там місцевий патріот висловив ідею, яку одні назвали натхненною, а інші — цілковитим божевіллям: хтось має пробратися до В'єтнаму, розшукати своїх товаришів, передати їм звістки з дому й випити разом банку пива. Але хто погодиться на таке безумство? Зголосився на цю місію Чік.

Невдовзі він вирушив на вантажному судні до В'єтнаму — з ірландською вдачею та наплічником, набитим пивом. Опинившись у Куїньоні, Чік розпочав пригоду, яка назавжди змінила його життя: одіссею, що поєднала кумедні ескапади й моторошні випробування. Та все це не мало значення, адже він мав на меті підбадьорити друзів і показати, наскільки вони дорогі своїм близьким. Це історія того епічного «пивного забігу», розказана словами самого Чіка й солдатів, яких він відвідав у В'єтнамі.

УДК 821.111(73)-31

© Джон «Чік» Доног'ю,
Дж. Т. Моллой, текст, 2015
© Андрій Маслюх, переклад, 2025
© Романа Романишин і Андрій Лесів,
обкладинка, 2025
© Видавництво Старого Лева,
українське видання, 2025

ISBN 978-966-448-615-3 (укр.)

ISBN 978-0-06-299546-9 (англ.)

Усі права застережено

*Террі Доног'ю, а також
Джорджу Рашу й Імону Рашу*

ВСТУП

Якось у листопаді 1967 року Джон «Чік» Доног'ю, двадцятишестирічний ветеран Корпусу морської піхоти США, а тоді — моряк торговельного флоту, зіткнувся в одному нью-йоркському барі з незвичайним викликом.

Багато хто з відвідувачів, які того вечора там зібралися, утратив рідних і друзів на війні, що тривала у В'єтнамі. А тепер вони спостерігали, як на майбутніх військових — хлопців вісімнадцяти-дев'ятнадцяти років, що приходили, отримавши повістку, у призовні пункти, — накидалися протестувальники. Саме тоді один із місцевих патріотів і подав геть несусвітню, здавалося б, ідею: хтось із присутніх мав пробратися до В'єтнаму і розшукати сусідів, які там служили, а тоді почастувати кожного з них пивом, міцно обійняти, посміятися й переказати слова підтримки з дому. Зголосився на цю місію Чік.

Так розпочалася його одіссея: з гавані міста Куїньона на узбережжі Південнокитайського моря на північ, до

напруженої демілітаризованої зони, або ж ДМЗ, що тиснула на Північний В'єтнам і Лаос, далі до Центрального нагір'я, яке тягнеться вздовж камбоджійського кордону, до величезного американського складу боєприпасів у Лонгбіні, який не раз правив за мішень для обстрілів, а тоді – на південь, аж до Сайгона, столиці Південного В'єтнаму. Увесь цей шлях йому доведеться здолати у пошуках своїх друзів.

Склалося все не зовсім так, як планувалось, але Чік таки повернувся до Америки, де продовжував дбати як про своїх друзів, так і про інших трудяг. Під час запеклого страйку 1990 року в «Нью-Йорк дейлі ньюс», він дізнався, що з Канади до Нью-Йорка прямує вантажний потяг з газетним папером; по прибутті цього потяга керівництво збиралося видрукувати газету за допомогою штрейкбрехерів. Тоді Чік, який працював у той час на профспілку «Тімстерс», що підтримувала страйкарів, навідався до залізничників на одній станції у північній частині штату, а потяг потому перехопили, і він просто «загубився». Десь у Північній Дакоті.

Коли у 1980-х Конгрес збирався скоротити фінансування проектів підводного тунелю та метро в Нью-Йорку, Чік уже належав до міських гірників, які виконували вельми небезпечну роботу з прокладання в містах тунелів, що їх використають згодом для водогонів, метро, шляхопроводів для вантажівок та легковиків. Водночас він був лобістом місцевої гірничої профспілки. Вранці працював під землею, а пополудні їхав потягом до

Вашингтона переконувати політиків побачити світло. Врешті-решт Чік свого добився, зануривши їх у темряву: опустив групу сенаторів і конгресменів у ліфті-клітці на сімсот футів нижче рівня тротуарів, у печеру, де чутно було лише крапотіння води, і, попри всі благання, на поверхню підняв їх тільки тоді, коли вони пообіцяли проголосувати за інфраструктуру. Пізніше він вступив на магістратуру у Школу державного управління імені Джона Ф. Кеннеді при Гарвардському університеті, проте замість того, щоб ходити навшпиньки й не дихати, допоміг організувати там профспілку працівників, яка керувалася гаслами на взірць «Престижем не наїсися». Коли ж його друг, письменник Френк МакКорт, автор опублікованих 1996 року спогадів про вбоге ірландське дитинство, що стали справжнім бестселером, перед публічними читаннями в Ірландії почав отримувати погрози, Чік перелетів через океан разом із якимсь вайлуватим чолов'ягою, за чутками — нью-йоркським гангстером, щоб той стояв біля МакКорта під час тих читань. Минуло все напрочуд тихо й спокійно.

Що ж, картинка у вас склалася. Чік — герой багатьох дивовижних історій, але та, яку ви зараз візьметеся читати, — найкраща.

Дж. Т. М.

